

Sygn. akt II KO 30/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **D. S. P.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 4 czerwca 2019 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w P. (sygn. akt II K [...]),
zakończoną prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] (sygn. akt
II AKa [...]),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 1 marca 2019 r. skazany D. S. P. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w [...] o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. wskazując, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny bowiem obecnie przebywa w zakładzie karnym, w którym nie jest zatrudniony odpłatnie. Podał też, że „akta sprawy sądowej ukazują rzeczywisty fakt braku popełnienia przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.” (k. 4-5).

Pismo to zostało przekazane według właściwości Sądowi Najwyższemu.

Zarządzeniem z dnia 21 marca 2019 r. Przewodniczący Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego zwrócił się do skazanego o udzielenie – w terminie 7 dni – informacji, jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 k.p.k. i art. 540a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku (k. 7).

W odpowiedzi na to wezwanie, D. S. P. pismem z dnia 10 kwietnia 2019 r. wskazał, iż odnośnie pierwszego z przypisanych mu czynów, tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd nie wziął pod uwagę zeznań świadka M. G., z których wynika, że nie dokonał kradzieży telefonu pokrzywdzonemu. Zakwestionował swoją odpowiedzialność karną za ten czyn podnosząc ponadto, że przyznał się wyłącznie do pobicia pokrzywdzonego, a także z uwagi na błędne ustalenie stanu trzeźwości pokrzywdzonego i osoby, która spowodowała rozbój, świadomości co do przywłaszczenia telefonu przez M. G., użycia ostrego narzędzia czy obrażeń pokrzywdzonego. Odnośnie drugiego czynu z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wskazał, iż Sąd nie wziął pod uwagę zeznań pokrzywdzonego A. N., który prosił go o przechowanie dowodu osobistego, gdyż obawiał się, że go zgubi lub gdzieś zostawi (k. 11-13).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego z dnia 10 kwietnia 2019 r., nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez niego wniosku z podstawami wznowienia postępowania. Wprawdzie autor wniosku odwołuje się do przepisu art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k., jednak w istocie w piśmie uzupełniającym wniosek nowych faktów lub dowodów nie przedstawia. Nie sposób bowiem uznać, aby nowym faktem, nieznanym orzekającym w sprawie sądom, w rozumieniu przepisu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., były – wbrew twierdzeniom wnioskodawcy – poddane ocenie zeznania: świadka M. G. i pokrzywdzonego A. N.. Zeznania te, jak i wszystkie istotne okoliczności sprawy, również te kwestionowane przez wnioskodawcę, były przedmiotem wnikliwych i obszernych rozważań Sądu pierwszej instancji, zaaprobowanych następnie przez Sąd odwoławczy (k. 600-643 i 676-678v. t. IV akt sprawy II K [...]). Dopuszczenie zaś możliwości w postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania, ponownej oceny tych okoliczności, dowodów, celem dokonania, na podstawie tej nowej oceny, odmiennych ustaleń faktycznych, nie jest możliwe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 listopada 1994 r., III KO 67/94, LEX nr 22092; z dnia 18 stycznia 2017 r., III KO 53/16, LEX nr 2202488).

Wnioskodawca nie bierze też pod uwagę tego, że aby skutecznie ubiegać się o wznowienie postępowania w oparciu o wskazaną postawę, owe nowe fakty, czy dowody, wskazywać muszą na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu sądowym. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano. Tym samym nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości, co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 77/100).

Powyższe, w myśl art. 545 § 3 k.p.k., przesądza o oczywistej bezzasadności złożonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.